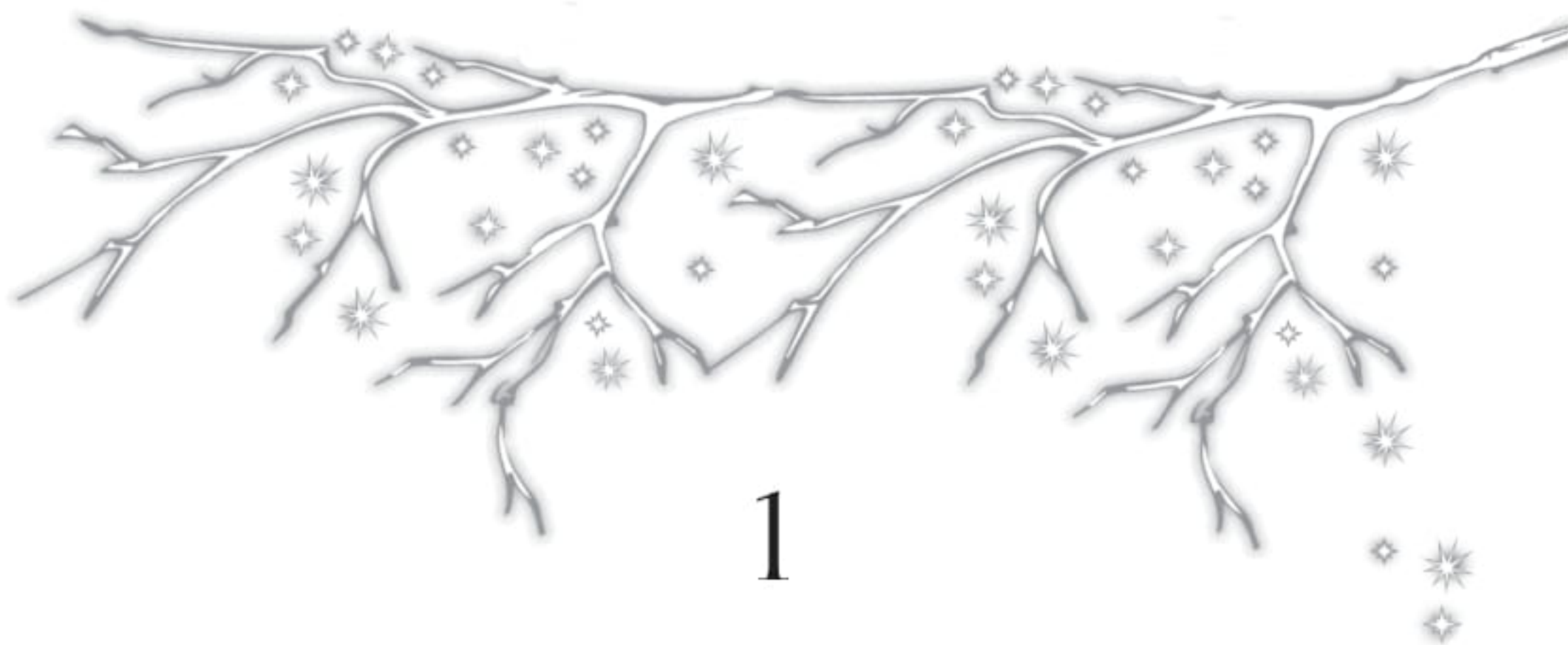

Одного разу...

Зима настала рано. Її жорстокий подих зірвав листя з дерев раніше, ніж воно стало хрустким і золотавим, і хоча до Нового року залишався ще місяць, місто вже кілька тижнів було вкрите снігом. Іній виблискував на шибках вікон, а земля, особливо на світанку, була слизькою. Лише в ті дні, коли небо ставало ясно-блакитним, ненадовго відпочиваючи від сірості, що нависала над королівством, наче пелена, можна було побачити вершину Далекої Гори. Але ніхто не прагнув до неї дістатися аж до весни. Настала зима, і у її крижаних тенетах люди змушені були схилити голови, доки не розтане лід. Зараз не час для пригод чи досліджень.

Як і у всіх королівствах, між містом і горою розкинувся ліс. Він мав вигляд білого моря під сніговим пологом, але за понівеченими негодою скелетами дерев на узліссі він залишався густим і непроглядним. Тихими ночами інколи чулося виття зимових вовків, які перегукувалися під час полювання.

Переходячи від стовпа до стовпа, чоловік тримав голову опущеною, натягнувши шарф до носа, і прибивав цвяхами аркуші паперу до холодної деревини. Ніч була надзвичайно морозною, і хоча наближався час сніданку, повітря все ще було темно-синім. З його вуст виходив настільки кришталевий подих, що він готовий був повірити, наче це пилок фей. Він швидко переходив від одного ліхтаря до іншого, прагнучи завершити роботу і повернутися додому, до теплого каміна.

Чоловік зупинився в кінці вулиці, дістав аркуш паперу з уже, на щастя, невеликого згортка під пахвою і заходився прибивати його цвяхами до стовпа. Будинкам цієї вулиці бракувало величі тих, що стояли ближче до замку, бо вони належали середнякам, але саме тут билось серце міста: тут жили купці та торговці, завдяки яким населення мало роботу. Мешканці міста відправляють сюди своїх служниць, щоб дізнатися новини. Цю подію не згадають, коли згодом прийдуть глашатаї, щоб повідомити новини з королівського двору.

Попри те що він був у вовняних рукавичках, вони були обрізані до суглобів, щоб його пальці були спритними, проте після двох годин на морозі кінчики пальців почервоніли, змерзли і стали незграбними. Затиснувши між зубами цвях, чоловік дістав з кишені невеликий молоток, але той впав на землю. Він вилаявся, бурмочучи собі під ніс, нахилився вперед, щоб підняти його, та відчув, як хруснула спина.

— Я вам допоможу.

Він повернувся, здивований, і побачив чоловіка у потертому багряному жакеті. За спиною в нього висіла важка торба, а черевики були брудні й стоптані. На ньому не було шарфа, але, схоже, холод, що охопив місто, його особливо не турбував, незважаючи на обвітрені щоки. Коли незнайомиць присів, з важкої торби на його спині виднівся кінчик веретена.

— Вельми дякую.

Незнайомиць спостерігав, як чоловік прибивав аркуш, читаючи написане:

*«Зникла дитина.
Ліла, дочка Міллера.
Десяти років. Світле волосся.
Одягнута в картату сукню.
Востаннє її бачили два дні тому,
коли вона йшла до лісу по дрова».*

— І часто таке трапляється? — Голос незнайомця був невимушеним, м'якшим, ніж можна було очікувати, зважаючи на його зношений одяг.

— Гадаю, частіше, ніж має бути. — Він не хотів сказати зайвого. Таємниці міста не мають виходити за його межі. Чоловік шморгнув носом. — Дитині легко заблукати в лісі.

— Це ліс може легко загубити дитину, — лагідно заперечив незнайомиць. — Ліс рухається, коли йому заманеться. Хіба ви не помічали? Він може розвернути вас в іншому напрямку і відправити туди, куди вважатиме за потрібне.

Чоловік знову розвернувся, щоб поглянути на незнайомця, цього разу більш уважно. Мудрість, що пронизувала його старечі кістки, підказувала йому, що цей ткач приховує якісь таємниці та історії. Можливо, деякі з них краще ніколи не розповідати, адже якщо історію розповісти, її вже не вдасться стерти.

— Якщо це зробив чоловік, то коли його спіймають, він точно піде Шляхом Тролів.

— Шлях Тролів? — Незнайомець примружився. — Схоже, це не дуже приємне місце.

— Сподіваймося, що ніхто з нас цього ніколи не дізнається.

У голосі чоловіка вочевидь пролунала нотка підозри, бо незнайомець усміхнувся, показуючи білосніжні рівні зуби, які натякали на те, що колись його життя було набагато кращим, ніж зараз, і його погляд став теплим.

— Я не бачив у лісі жодних дітей, — сказав він. — Якби бачив, то відіслав би їх додому.

— Ви здалеку? — запитав чоловік, ховаючи молоток у кишеню.

— Я просто мандрую.

Він не відповів на питання, але цього виявилось достатньо, і двоє чоловіків кивнули один одному на прощання. Він втомлено спостерігав, як незнайомець блукає вулицею зі своїм веретеном на спині. Незнайомець не озирнувся, а продовжував йти рівним, спокійним кроком, наче теплого літнього післяобіддя. Чоловік дивився йому вслід, доки той не зник за рогом, а тоді здригнувся. Поки він стояв на місці, під його одяг, наче привид, проник холод і пронизав його

до кісток. Він раптом відчув сильну втому. Настав час іти додому.

Довкола нього почали поволі оживати будинки, відкриватися, наче сонні повіки, штори, подекуди загорялися лампи, переважно на нижньому поверсі, де розпалювали камін і готували гарячу кашу на сніданок. Немов за сигналом, відсунувся дверний засув, і на порозі з'явилася струнка дівчина, закутана в пальто, яка поспішила до ящика з вугіллям і присіла біля нього з відром. Навіть у напівтемряві він побачив, що її довге волосся було насиченого рудого кольору; кожен локон був схожий на осіннє листя та згасаючі заходи сонця.

Метал гучно скреготів, коли вона діставала останні вуглини з дна, набираючи маленькою лопаткою найдрібніші шматочки, які могли ховатися в куточках ящика. У її відрі вугілля вистачить хіба на розведення вогнища в одному каміні, і то невеликому, підрахував чоловік. Невдовзі дівчина піде до лісу по дрова, незалежно від того, чи зникли діти, чи ні.

Коли вона підвелася, їхні погляди на мить зустрілися, і дівчина коротко всміхнулася йому у відповідь на те, що він підняв кашкета. Чоловік повернувся і пішов далі. Йому залишилося прикріпити ще п'ять оголошень, і усмішка симпатичної дівчини лише частково зігріє його на цьому шляху.